

INNIDAGURIN

Komi úr skúla.
Ígjøgnum. Stormur og áar-
føri.

Fari í turt og fáit á eta; skal
so aftur á dyr.

Men nei! Ein ørg hond í
økslina: »Tú fer ongan veg —
odnarveður.«

Nei kunnu vera so ymis;
summun ber til at muta ímóti.
Hetta var ikki av teimum, her
komst ikki afturum aftur; tað
kendist á lagnum.

Nú var alt spilt! Eingin at
spæla við. Tíðin stoggaði. Tað
skreidd í hondunum eftir onkr-
um at havast at.

Gangi og slómi um húsið,
uppi í hondunum á teimum
vaknu, sum sita við sínun.
Tað verður hvest í meg; eldru
systkini fira.

Taki kettuna av komfýrs-
horninum og seti hana fram-
man fyrri hundinum, sum liggur
og svevur á gólvinum, trýsti eitt
sindur á halasnippin. Hon legst
íkkí á bóðini, fisir, hevur lám-
in á loft og hoggir beint í nos-
ina á hundinum. Hann loypur
uppi við kaldan drey, ovur-
sintur yvir sviðan; skal bita.
Men tá liggur kettan longu á
rygginum og verjir seg við øll-
um fyra, skelkir upp ímóti hon-
um, so har slepst ikki framat.
Roynir við labbanum at rulla
henni á; men tá fær hann eina
klógv millum tærnar. Meira
sviði! Hann rýmir. Men tá er
kettan so findarblíð og vil
spæla, ger seg ógíliga, loypur í
skinnid á hundinum og ger sær
at bita í oyrað. Nú fær hann
bugfullan kjáftin um kroppin á
henni; men bit verður einki, tí
nú er óðin longu gingin úr hon-
um, og tey spæla bæði í besta
lagi.

Aftur eitt gallróp frá kom-
fýrinum um at lata kriotúrið í
frið, ella skuldi illt vera av.

Klivi uppá ein stól og rætti
meg upp á eina hill eftir einum
hálgjörðum holabáti.

Hvat eg nú skuldi, ljóðaði
aftur.

»Telgja.«

»Nei, kortane!« Annað var
at gera her í húsinum enn at

ganga og sópa telgisponur upp
eftir mæ.

Fari inn í kamarið. Endi-
langur tvørtur um seingina, and
litið niður í dýnuna.

Alt var av lagi. Tað sum eg
vildi varð sýtt. Men eg vildi
kortini. Okkurt mátti henda.

Fari at vindeygnum, lati
kramparnar av. Nei, ov treytt,
fæst ikki upp. Alt tað sama, eg
farið gjøgnum heilt!

So standi eg fyrri uttan.

Nú var nógv at velja í, gjördi
sum eg vildi. Valdi at fara
norður á Bakka og leypa útav.
Var so illa heitin, at eg vildi
heldur vera kobbí.

So helt eg avstað. Regnið
dikti á, stormurin í bróstið; tað
bilty ikki, men hvørt spor og
leyp við somu ferðini útav.

Kom standi niður í Látur-
gjónna. Stoggaði eina løtu á
sletta sandbotninum og hugdi
meg um. Sjógvurin var klárur
sum glar. Fiskur sveimar bæði
uppi og niðri — seiður, berg-
gylta, skrubba, hyggur blíð-
skortaður inn í eyguni og
blunkar forvitin. Gjárveggir-
nir standa steyrættir og dökk-
holdaðir báðumegin. Flíða,
kraklingur, gjár situr og veks-
ur; krabbi, krossfiskur, kúving-
ur og alt sum krúpa kann er
fyrri fotonum.

Ja, nú er tað, eg skal vera
kobbí. Men tá ið til skal tak-
ast, veit eg ikki, hvussu kobbí
er vorðin; havi bert sett kobbá-
hovd úti fyrri Láturgjónni við-
hvort. Kanska kobbí var ikki
annað enn eitt hovd, sum kun-
di skímast, prutla, fara undir
og koma upp aftur. Hvør veit?
Eg skapti kobbahovd á meg;
so fæst at siggjast hvussu fór.
Tá ið til stykkis kom, dugdi eg
heldur ikki at svimja; men
sektin liggur á, eg kann ganga.
Talaði á eina ulku og bað siga
mæ, hvar kobbarnir vóru.

»Far inn á látrið,
so hoyrir tú pjátrið.«

svarar ulkan fagurlátin.

Gangi fót fyrri fót inneftir.
Komin inn undir landið og
gjógvin lokast í erva, hugsi eg,
at her verður myrkt inni; men
tað bilar ikki. Stutt innan fyrri
munnan komi eg upp á turt,
og har er ljóst sum á hádegi.
Mureldurin glitrar bæði uppi og
niðri.

Men hvar eru kobbarnir?
Her sæst ikki livandi av nøkr-
um slag. Stoggi, sloti og hyggi
meg um. Jú, har dikst burturi
við norðara gjárveggin rorist
okkurt. Farið spakuliga tann
vegin, ikki heilt álvuligur, siggi
tað er ein maður, sum stendur
framyvir við bakinum til og
fæst við okkurt. Gangi nærri,
siggi lágmeltur: »Góðandag.«

Maðurin vendir sær ímóti
mæ og svarar blidliga, hyggur
at mæ og smílar.

Um hann kundi siga mæ

hvar kobbarnir vóru?

»Teir eru tilhavs og koma
íkkí aftur í bræði. Men kom,
læt meg taka kobbahovdið av
tær. Kleppa teg ikki niður við
sovorðum, nú tú hevur lagt
líkamid frá tær eina løtu.«

Hann tekur tað, men litið
tilfar mundi vera í tí, eg sá tað
íkkí, tá ið hann blakaði tað frá
sær.

»Kann eg vera millum kobb-
arnar við ongun sovorðum
uppiá mæ?«

»Far ikki til kobbarnar, verð
hjá menniskjunum.«

Eg fani og tigi: »Tími ikki,
tey eru so meinsk. Nokta alt,
eg vil. Og eg vil so staðiliga!«

»Rætt gjördi tú at taka tí
rýmingar; ger tað altíð, tá ið
tær gerst oyðbóðið. Her meinsk-
ast eingin. Tú ger tað tú vil,
fær tað tú vil, er hvar tú vil.«

»Nei, ha?« eg hoppaði glað-
ur og sló hendurnar saman.

»Jú, tað skal tú trúgva.«

»Men summi loypa útav og
verða kobbí...«

»Tey mistaka seg, sigur mað-
urin, »kobbín er uppaftur meira
ovklyvjaður av kroppinum enn
menniskjan, teir kunnu bert
leggja hamin eina nátt um árið;
menniskjan kann tíðum leggja
líkamid.« Hann bukkar seg nið-
ur og tekur ein geisla upp av
láturgólvinum: »Hygg, veitst tú
hvat hetta er?«

»Nei.«

»Ein breiðageisli. Veitst tú
so, hvør eg eri?«

»Sjódregilin.«

»Ja, einaferð hevði eisini eg
líkam, men nú er bert hesin
geislin eftir.«

»Mæ er sagt, at sjódregilin
er ikki til.« sigi eg lágmeltur.
»So er tú heldur ikki til,« lær
sjódregilin.

»Jú eg eri til.«

»Ja, eg haldi tað; vit eru báð-
ir til. Tú stendur her, og líkam-
id liggur eftir heima í bygdini;
eg standi her, og geislin liggur
niðurvíð mæ. Vit eru nakað
líka báðir. Tú er tyngdur eitt
sindur meir av líkaminum enn
eg av geislanum; hann darvar
meg bert um náttina.

»Men tá tú nú hevur gjørt
tær dælt og er komin higar, so
fara vit onkustaðni. Hvar held-
ur tú?«

»Inn undir Djúpnhyl.« Eg
helt tað vera langt; men vit
vóru har beinan vegin, sótu á
völlinum øðrumegin við sum
fossurin kemur niður. Sóln
ser, alt lygnir og ker, fuglurin
letur og seyðurin liggur á
summagrosunum.

»Hví vildi tú higar?« spyr
sjódregilin.

»Tí, her er eitt.«

»Eitt hvat?«

»Fari viðhvort inn higar, tá
ið eg verði illkendur og siti her,
vit nú sita. Og so...«

»Og so hvat?«

»Kemur tað til mín. Vit fara
við fossa-ljóðinum, við fossa-
táminum og ælaboganum sum
stendur í tí — og so gloymi eg
tað, eg rýmdi undan, so havi
eg tað at spæla við.«

»Hvur tú hoyrt nykin gitn-
an?« spyr sjódregilin.

»Nykin, ja tað er eitt ross,
sum býr í vøtnum og kann
lokka børn til sín, so tey
druka.«

»Eg hoyri teg. Soleiðis kann
ganga hjá summum, tey bogna
framyvir, siggja niðureftir, í
yrkadagin; nykurin verður eitt
slitross, sum kann spennast
fyri gerandisagin. Tað er sum
tá ið maður tekur sína guda-
mynd og leggur til durahellu
ella tekur altarvin til búkfyllu.

»Fer tú altíð higar inn, tá ið
tú er stygdur heiman?« spyr
sjódregilin.

»Nei, viðhvort har niðan,« og
eg peiki móti Patursfjalli.

»Vit fara hagar.« Og alt í
einum eru vit har. — Ein jarð-
klettur heilt einsamallur á við-
ari fløtu.

»Hvat er her?« spyr sjódreg-
ilin.

»Ein veittrasteinur.« eg leggi
meg á knø og veri ivrigur, havi
mosan burturfrá og vísi inn
undir steinin: »Hygg, her er
ingongd, her fari eg inn...«

»Til veittrarnar?«

»Ja, til veittrarnar, og har er
altíð...«

»Tað má eg siga.« lær sjó-
dregin. »Og tað var tú, sum
ætlaði tær til kobbarnar, teir ov
klyvjaðu skapningarnar, sum
bert hava tenn og fitjingar at
dugna sær. Nei, halt teg til
Nykin, veittrarnar, dvørgarnar,
huldufólkini, sum hava kastað
líkamid við alla, og hava ikki
so mikið sum ein breiðageisla
at dragast við. Men skulu vit
íkkí stokka inn til veittrarnar?«

»Jú, latið okkum tað.«
Men í tí sama ristir ein hond
í herðatoppin á mæ: »So, sov
nú ikki longur, kom og fá tær
millummála.«

Heðin Brú.

Noregs-nýtt

við Fridtjof Diesen

REGJERINGEN HANDLER HURTIG

Da England devaluerte pundet
handlet den borgelige regering
overraskende hurtig. De vedtok at
den norske kronen ikke skulle føl-
ge pundet denne gang. Dermed er
det jo ikke sagt at vi skal ung-
gå vanskene med vår eksport av for-
skjellige varer som fisk- og fiske-
produkter, trelast og papirindustri-
en.

KIRKE- OG UNDERVISNINGS- MINISTER KJELL BONDEVIK

har vært ute i hårdt vær de senere
ukene. Det er særlige et tiltak av
noen unge ivrige skolefolk, norsk
forsøksgymnas, som hittil har fått
en trang tilværelse. Før den ikke
statsstønad så ser det mørkt ut for
tiltaket som også har fått ungdom-
mens tilslutning. Rektor Mosse
Jørgensen har det ikke lett om
dagen.

NORGE FEIRER VÅRT NABO- LAND FINLANDS 50 ÅRS DAG

6. desember 1967 minner oss om
Finlands nasjonaldag, men i år var
det 50 år siden landet ble sjølsten-
dig. Ambassaden i Oslo hadde stor
mottakelse, radio- og tv., ga et
godt tversnitt av landets nasjonale,
økonomiske, sosiale og kulturelle
utvikling.

JULEN STUNDER TIL

Lysglans i gatene, kulde ute, en
smule sne i lufta, forretningene
fulle av varer, bokhandlerne som
sier at opplagstallene for bøkene
stiger for favoritterne, det tenkes
på de som ha det ondt i vårt vel-
ferdsamfunn med gaver og leiligh-
het til en god julefest. — Tenk om
vi kunne ha jul hver eneste dag i
året... Det er barnas fest når de
får glade gaver og ser de lysende
juletrær.

SPLITTELSE I VIETNAMS- KOMITEEN

Vår sosialistiske ungdom har
vært ivrige i å hjelpe FNL i Viet-
nam, men på komiteens årsmote

gjorde Gustavsen ung-sosialister en
revolt for å lede arbeidet, men det
førte seg at andre bl.a. AUF
meldte pass og trakk seg ut fra
samarbeidet og gikk inn for en ny
komité.

VED SLUTTEN AV DISSE KORTE NOTISER

er det verdt å nevne »Blå kors« ar-
beidet her i Norge. Det er dyktige
folk som står i spissen for dette
virket med heimer og behandlings-
steder på mange steder i vårt vid-
strakte land.

Allir
litir
eru
i

ÆLABOGANUM

fakliga
málnggahandlinum
i Tórsgøtu 16
tlf. 2120. Tórshavn

0378 - 48

Gleðilig jól og gott nýggjár

ynskir

FØROYA BJÓR

Tryggingarsambandið FØROYAR

Føroya Kríggstrygging	Tlf. 1090
Føroya Sjóváttrygging	- 1090
Føroya Brunatrygging	- 1098
Føroya Vanlukutrygging	- 1466

Vit tryggja:

Bátar, skip, vorur, hús, innbúgv, akfør o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging.